

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 13

Îndemnurile din acest capitol sunt foarte importante. Ele se referă la drumul pe care sfinții îl au de mers ca străini în lumea aceasta și drept urmare nu ajung la înălțimea îndemnurilor din epistola către Efeseni, unde ne este prezentată chemarea cerească a Adunării.

„*Dragostea frățească să rămână.*” (versetul 1) Cine este născut din Dumnezeu iubește pe toți cei care sunt născuți din Dumnezeu. Dar în lumea aceasta se pot petrece multe care distrug dragostea. De aceea Pavel îndeamnă ca dragostea frățească să rămână activă în ciuda tuturor obstacolelor. Și dacă un frate este un străin, „*nu uitați primirea de oaspeți*”; gândiți-vă că Avraam prin faptul că a fost ospitalier a găzduit îngeri, fără să știe (versetul 2). Însă nu numai aceasta. Sunt frați care suferă în închisori și sunt maltratați; nu îi uitați, ci gândiți-vă la ei așa ca și cum voi înșivă ați fi închiși. Așezați-vă în situația lor, suferiți împreună cu ei și gândiți-vă că voi înșivă sunteți într-un trup. Atunci vom simți cu un sentiment adânc, cum trebuie să se simtă aceia care sunt rău tratați și deseori suferă de foame, de frig și prigoane (versetul 3).

Demn de luat în seamă și deosebit de serios este îndemnul următor: „*Căsătoria să fie ținută în onoare în toate, și patul neîntinat, pentru că pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu*” (versetul 4); demn de luat în seamă pentru aceia care afirmă că Pavel în epistola către Corinteni s-a declarat împotriva căsătoriei, sau cel puțin a prezentat căsătoria ca fiind profană. Cine citește atent 1 Corinteni 7 va ajunge la o cu totul altă concluzie și va recunoaște că numai din pricina Domnului Pavel sfătuiește să nu se căsătorească, ca să se poată dedica în totalitate în slujba pentru Domnul, adăugând însă categoric, că fiecare a primit darul său propriu de la Dumnezeu, și deci trebuie să acționeze corespunzător. Și din atenționarea din versetul 4 de aici vedem că apostolul nu se gândește să desconsidere căsătoria; din contra, el vrea ca în toate privințele căsnicia, ca rânduală a lui Dumnezeu, trebuie ținută în onoare, atât de către cei necăsătoriți, cât și de aceia care sunt deja căsătoriți. Comuniunea în afara căsniciei și comuniunea cu alt bărbat sau altă femeie, în cazul celor căsătoriți, va fi judecată de Dumnezeu. Curvarii și adulterii nu au loc în Împărăția lui Dumnezeu.

„*Purtarea să fie fără iubire de bani*”, așa sună îndemnul următor, „*mulțumiți-vă cu ce aveți*”. Noi suntem străini aici jos și călătorim spre patria cerească. De aceea nu avem nevoie nici de bogăție și nici de onoare; dacă primim ce avem nevoie pentru călătorie, putem fi mulțumiți. Desigur vom avea parte de greutate și de împotrivire; aceasta nu poate fi altfel în lumea aceasta; copiii lui Dumnezeu sunt disprețuiți, batjocoriți și tratați rău; dar nici o frică: Cel care este pentru noi este mai tare decât cel care este împotriva noastră. Domnul a spus: „*Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi*”, așa că prin credință putem spune cu îndrăzneală: „*Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?*” (versetele 5-6).

În versetele 7 și 17 evreilor li se amintește de conducătorii lor. În versetul 7 Pavel vorbește despre conducători care au plecat deja acasă: „*Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; și privind atent la sfârșitul modului lor de viață, imitați-le credința*” (versetul 7). Ei și-au jertfit viața pentru Numele lui Isus și în moartea lor au confirmat credința și au pecetluit predica lor. Dacă ne gândim la Ștefan, primul martir creștin,

atunci vedem ce poate face credința și cum privirea la Domnul gloriei îl face pe un credincios asemenea Domnului și Stăpânului său, chiar și în moartea sa. Minunat și potrivit model! Amintiți-vă de ei și urmați-le credința. Și cu toate că noi acum nu avem astfel de modele potrivite, totuși se poate spune despre fiecare care prin cuvântul său și viața sa a dat mărturie despre harul Domnului, și cu bucurie a părăsit pământul acesta, că el este un conducător la care trebuie să ne gândim și a cărui credință trebuie să o urmăm.

În versetul 17 apostolul vorbește despre conducătorii care lucrau încă în mijlocul lor. *„Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală; pentru ca să facă aceasta cu bucurie, și nu suspinând, pentru că aceasta ar fi nefolositor pentru voi.”* Îndemn deosebit de important și pentru timpul nostru. Un conducător este fiecare, care merge înainte, oricine ar fi el. În ultimul capitol al epistolei către Romani este numită o serie lungă de conducători, și printre aceștia se află și diferite femei. Aici însă sunt numiți în primul rând aceia care lucrează ca păstori în Adunare. Aceasta rezultă din context. Ei veghează asupra sufletelor încredințate lor, ca unii care vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu de lucrarea lor, pe care o fac pentru sufletele sfinților. Dacă credincioșii ascultă de ei, se lasă atenționați, îndemnați și muștrați de ei și le sunt supuși, prin aceea că se comportă conform îndrumărilor lor, atunci ei pot să-și facă lucrarea cu bucurie. În cazul contrar ei își vor face lucrarea suspinând, prin aceasta se vor descuraja și treptat vor renunța să mai dea îndemnuri, și aceasta ar fi foarte dezavantajos pentru starea spirituală a credincioșilor. Să ne gândim cu seriozitate la aceasta, iubite cititor; nu este vorba de persoane care ocupă un post, ci de fiecare care într-un fel oarecare merge înainte în cuvânt, în păstoriarea turmei sau în fapte bune. Pe aceștia să-i onorăm și să-i iubim din pricina lucrării lor și să le fim ascultători ca unii care veghează asupra sufletelor noastre.

În versetul 7 Pavel vorbește despre conducătorii care au plecat din mijlocul lor, și după aceea spune în versetul 8: *„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.”* Minunată mângâiere! Oricine ne-ar părăsi, Isus rămâne. Dar în același timp: orice s-ar schimba, orice rătăcirii s-ar strecura, orice învățături străine s-ar predica, Isus rămâne totdeauna același. El nu se schimbă; El și numai El este calea, adevărul și viața; noi trebuie să ne întoarcem permanent de la toate învățăturile și instituirile omenești la ce era de la început. (vezi 1 Ioan 2.18-27) De aceea apostolul după această asigurare minunată: Isus Hristos este același ieri și azi și în veci, dă avertismentul serios: *„Nu vă lăsați abătuți de învățături felurite și străine; pentru că este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, de la care n-au avut folos cei care au umblat după ele”* (versetul 9). Cine se lasă atras și înșelat prin învățături felurite și străine, arată prin aceasta clar că nu este mulțumit și nu are suficient în Isus. Este imposibil să-L savurezi pe El și să nu afli că El este totul pentru noi, că El ne satisface deplin și de aceea noi nu avem nevoie de altceva.

Scriitorul acestei epistole revine încă o dată la diferența dintre serviciul divin iudaic și creștin și arată prin cuvinte demne de luat în seamă urmarea, că adevăratul serviciu divin nu mai este la iudei, care aveau o slujbă privilegiată, la care nimeni în afară de ei nu era admis, ci că adevărata închinare este acum privilegiul tuturor credincioșilor. Ei au un altar dumnezeiesc, de care au voie să se apropie.

„Noi avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce cei care slujesc în cort; pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, »sunt arse afară din tabără«. De aceea și Isus, ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge, a

suferit dincolo de poartă. Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui: pentru că nu avem aici o cetate statornică, ci o căutăm pe cea viitoare.”

Jertfa mare și a tot suficientă pentru păcat a fost adusă. Isus, care a suferit în afara porții, a intrat în cer; El a dus sângele Său propriu, care ne curăță de toate păcatele, în Locul Preasfânt ceresc și prin aceasta a sfințit pe poporul Său și l-a făcut în stare să intre cu deplină îndrăzneală în acest Loc Preasfânt ceresc. De aceea un serviciu divin pământesc, în care nu există nici o intrare înapoia perdelei, unde drumul spre Locul Preasfânt este închis și nu ești admis în prezența lui Dumnezeu, nu mai poate dura mult. Adevărata adorare, dorită de Dumnezeu și plăcută Lui este înapoia perdelei, în Locul Preasfânt ceresc, unde Isus a intrat ca Înaintemergător al nostru. Serviciul divin, care avea o glorie pământească, care era alcătuit după elementele religioase ale lumii, și care își avea locul în lumea aceasta, a trecut și slujba în duh și adevăr trece în locul lui. Toți care cred în Hristos, sunt preoți ai lui Dumnezeu și intră acolo unde nici un preot al vechii perioade de timp nu avea intrare. Adevăr important! Sfințit prin sângele lui Hristos, despărțit de păcat și de lume, poporul lui Dumnezeu are un serviciu divin ceresc, cu toate că el călătorește încă pe pământ. El poate sluji lui Dumnezeu în mod plăcut numai atunci când slujba lui este în concordanță cu locul pe care îl ocupă și cu relația în care stă față de Domnul.

Dar Isus, care a fost luat de Dumnezeu în cer și acolo a fost încununat cu glorie și cinste, a fost lepădat de lume. El a suferit în afara porții. Deci dacă locul creștinilor este în Locul Preasfânt, atunci el este și în afara taberei. Lumea L-a lepădat pe Isus; de aceea noi trebuie să ieșim afară la El, în afara taberei, purtând ocară Lui. Prin „tabără” se înțelege aici sistemul iudaic, slujba în ceremonii și umbre, care au fost date la o parte de Dumnezeu, deoarece s-au împlinit în Hristos și prin Hristos. Deci dacă serviciul divin, dat de Dumnezeu lui Israel, a decăzut și este numit: primele elemente (principii) ale lumii, așa că Dumnezeu nu mai putea avea plăcere de acest serviciu divin, atunci cu cât mai mult orice serviciu divin, care nu a fost dat de Dumnezeu, ci a fost instituit după voia omului și după principiile lumii, este în contradicție cu voia și cu gândurile Domnului. Da, putem spune liniștiți, că orice serviciu divin, care constituie un sistem, care se face una cu lumea și se orientează după gândurile oamenilor, este o negare și o punere deoparte a creștinismului.

Prin faptul că părăsim acest cult lumesc, nu poate fi altfel, decât că ocară, de care Isus a avut parte aici jos pe pământ, va fi și partea noastră. Dar sfinții nu au aici o cetate stătătoare; noi căutăm pe cea viitoare. Prin faptul că aici jos avem parte de ocară Mântuitorului nostru, noi primim, ca și El, gloria cerească, veșnică. Cu privire la această glorie noi mergem bucuroși pe drumul nostru și laudăm și preamărim pe Dumnezeul nostru, care ne-a eliberat din lume, ne-a curățit de păcatele noastre și ne-a deschis intrarea în Sfânta Sfintelor cerească.

De aceea Pavel spune: „Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (versetul 15). Noi suntem preoți, dar preoți *spirituali*; de aceea noi nu aducem tămâie și smirnă, ci jertfe *spirituale* – jertfe de laudă. Admiși ca preoți în Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu, noi aducem acolo lui Dumnezeu o jertfă de laudă adoratoare. Aceste jertfe le aducem nu pe baza demnității *noastre*, ci prin Hristos, în care am fost făcuți plăcuți înaintea feței lui Dumnezeu, și, atâta timp cât noi călătorim aici jos pe pământ și jertfele noastre sunt sărăcicioase și slabe, El le face plăcute înaintea lui Dumnezeu, așa că ele se înalță ca o mireasmă plăcută înaintea Lui.

Sunt și alte jertfe – jertfe de binefacere și dărnicie. „Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu” (versetul 16). Purtarea de grijă față

de săraci și ajutorul dat slujitorilor Cuvântului este numit de Dumnezeu o jertfă, de care El are plăcere. Cât de potrivită este în acest sens istoria căpitanului Corneliu, ale cărui rugăciuni și binefaceri s-au înălțat spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută, așa că Domnul l-a făcut să aibă parte de cea mai bogată binecuvântare, dintre toate binecuvântările spirituale. Și ce frumoase sunt cuvintele apostolului Pavel adresate credincioșilor din Filipi, care i-au trimis darurile lor pentru întreținerea sa. „Sunt copleșit, după ce am primit de la Epafrodit cele de la voi, un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus” (Filipeni 4.18-19).

După ce Pavel a rugat pe evrei să se roage pentru el, conștient fiind că el ca slujitor al lui Hristos a umblat cu o conștiință bună și de aceea putea aștepta binecuvântarea Domnului pentru lucrul său, el încheie epistola cu cuvinte frumoase și importante:

„Iar Dumnezeul păcii, care L-a adus înapoi dintre morți prin sângele legământului etern pe Domnul nostru Isus, Păstorul cel mare al oilor, să vă desăvârșească în orice lucrare bună, ca să faceți voia Lui, lucrând în voi ceea ce este plăcut înaintea Lui, prin Isus Hristos, căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.” (versetele 20-21). De mai multe ori Dumnezeu, Domnul, este numit de Pavel „Dumnezeul păcii”, de fiecare dată într-o altă privință.¹ Aici acest titlu are un înțeles minunat. În mijlocul încercărilor, cărora evreii erau expuși, în toate încercările lui satan de ai abate de pe cale, în mijlocul ispitelor și descurajărilor era într-adevăr mângâietor și întăritor să ți se îndrepte atenția spre Dumnezeul păcii. Dumnezeu este Dumnezeul care are pace și care face pace. El este în liniște desăvârșită, măreț peste toate împrejurările care ne neliniștesc, și El vrea să ne călăuzească în căile Sale și în facerea voii Sale.

Acest Dumnezeu al păcii a întemeiat pacea pentru noi și a asigurat-o prin moartea lui Hristos, și El a dat dovada pentru aceasta în învierea lui Hristos dintre morți. El a adus dinte morți pe Domnul nostru Isus, care este Marele Păstor al oilor, în baza sângelui, prin care legământul este veșnic asigurat, și acest legământ – deoarece el este numai din partea lui Dumnezeu – nu poate fi rupt sau anulat. Nu erau făgăduințe condiționate prin ascultare ca la Sinai, ci făgăduințe pe baza ispășirii înfăptuite, a anulării vinei și nedreptăților lor, și de aceea era neschimbabil și durează veșnic. De aceea în aceste cuvinte este prezentat încă o dată credincioșilor adevărul de bază și preamărit al caracterului său ales, despre care este vorba în această epistolă, și baza noii perioade de timp, a credinței creștine, prin care își pierd valabilitatea toate umbrele și serviciul divin iudaic devine inutil.

Din ultimele versete ale epistolei noastre se poate ajunge la concluzia că era Pavel, cel care a scris epistola. El însuși a fost eliberat mai înainte din temniță, căci el nu se mai afla în Roma. Timotei a fost nu demult eliberat și apostolul spera ca împreună cu acesta să vadă pe destinatarii epistolei, dacă el va veni în curând la ei. Cu toate că pentru inspirarea prin Duhul Sfânt nu contează cine este scriitorul, este totuși important să găsim dovada în epistolă atât prin detaliile din ea cât și prin felul prezentării adevărului, că nimeni altul nu poate fi autorul decât Pavel, și prin aceasta, așa cum am amintit în introducere, avem aici ultima perlă a șiragului prețios, pe care apostolul prin harul lui Dumnezeu, prin puterea și inspirația Duhului Sfânt l-a dat Eclessiei (Adunarea lui Dumnezeu) Domnului.

„Harul fie cu voi toți! Amin.”

---

¹ În afară de locul acesta, mai întâlnim expresia „Dumnezeul păcii” și în Romani 15.33; 16.20; 2 Corinteni 13.11; Filipeni 4.9; 1 Tesaloniceni 5.23 și 2 Tesaloniceni 3.16.